

Vychází jednou za uherský rok

pod lavicí

PŘEDPLATNÉ... Kčs 0,0

NEZÁVISLÝ, NECENZUROVANÝ STUDENTSKÝ ČASOPIS

V Gymnáziu Arabská ve čtvrtek 13. prosince 2018

Číslo 21.

POD LAVICÍ #21

Prosinec 2018

GRAFIKA & SAZBA

Ekaterina Bakhtina

KONZULTANTI

Petra Korfová

Daniela Petříčková

VYDAVATEL

Gymnázium Arabská

www.gyarab.cz

ÚVODNÍK

3

TÉMA**Jak to všechno začalo?***Prozrazují kroniky naší školy*

4

Šedesátá léta*Od založení GA po Pražské jaro*

6

Móda 60. let*Žvonáče, žerzejový kostýmek, anebo minisukně?*

11

Budova školy*Jak v minulosti naše škola vypadala?*

13

Za mřížemi a dráty*Ilsa Maršálková, první ředitelka našeho gymnázia*

18

RECENZE**I po šedesátce stále atraktivní***Dafné s Josefínou na české scéně*

9

První člověk*Malý krůček pro člověka, ale velký skok pro lidstvo.*

10

ROZHOVORY**Arabská je můj život***Jaké to je učit na Arabské déle než 50 let?*

15

Rozhovor s ředitelkou**Zdeňkou Hamhalterovou***... aneb Kde je mikrovlnka?*

25

ANKETA**Co pro vás znamenalo GA?***Odpovídají bývalí a současní studenti*

22

LITERÁRNÍ KOUTEK**Epigramy**

30

VE VOLNÉM ČASE**Arabská křížovka**

31

Řeklo se na Arabské*Výroky našich profesorů*

32

Arabské sudoku

32

úvodník

Vážení čtenáři,

možná že vás stejně jako mě zachvátí v předvánočním čase mírná panika. Dokola omílaný vodopád koled pokaždé, když vstoupíte do obchodu, všudypřítomné davy zdrcených nestíhajících rodičů, tlačících se ve frontách, záplavy cukroví a čokolád, spolužáci v šílených vánočních svetrech se soby a sněhuláky (mám jich jenom šest)... to vše by vás mohlo poměrně rychle otrávit, propadnete-li vánoční trudnomyslnosti. Já vám naprosto rozumím, a přesto sedím ve svetrku s vánočním stromečkem, píšu tenhle (zatím dost zmatený) úvodník, v oknech mi svítí světýlka, z kuchyně cítím vůni františka a do sluchátek mi běží vánoční hitovky z osmdesátých let. Tajemství, jak si předvánoční čas vychutnat, spočívá v tom, dobře ho vybalancovat. Proto se v tomto dílu

časopisu s Vánoce téměř nepotkáte, ale za to se ponoříte do atmosféry šedesátých let, kde to všechno začalo.

Dočtete se o počátcích naší školy, o první paní ředitelce Ilse Maršákové, jak se měnila budova, kde se teď s velkou pravděpodobností nacházíte, či o významných absolventech, kteří tu studovali. Zajímavé jsou i rozhovory s paní ředitelkou a profesorem Lauterbachem, které jsme osobně vyzpovídali. V neposlední řadě vám jistě přijdou vhod sudoku a křížovky během příliš dlouhých hodin matematiky, či třeba vtipné hlášky a epigramy pro případ, že by se opět dostavovala trudnomyslnost.

Myslím, že jsem vás už navnadila až až. Berte toto počtení jako pozitivní počín pro své vlastní duševní zdraví a vychutnejte si ho třeba i za zvuku koled se svařákem v ruce.

Krásné Vánoce!

Marie Sacherová, 4. C

MARIE
SACHEROVÁ
4. C

ELIŠKA
SVATOŠOVÁ
3. C

ŠTĚPÁNKA
MENŠÍKOVÁ
3. D

MICHAELA
ŠNAJBERKOVÁ
3. D

MARTIN
VONDRA
3. D

VERONIKA
VONDROVÁ
3. D

EKATERINA
BAKHTINA
3. E

TEREZA
ADAMCOVÁ
1. A

Jak to všechno začalo?

Jedenáctiletá střední škola Na Dlouhém lánu ve Vokovicích. Že vám ten název nic neříká? Takto se jmenovala naše škola v době svého založení v roce 1958 a její ředitelkou byla paní Ilsa Maršálková. Ačkoli se škola uváděla od počátku jako jedenáctiletá, její nejvyšší třídou v prvním školním roce 1958/1959 byla třída devátá. Žáci, jejichž počet se na počátku pohyboval kolem 900 a poté narostl až na 1100, na tuto nově otevřenou školu přestoupili z ostatních škol Prahy 6, avšak do devátých tříd byli pečlivě vybíráni.

Počátkem roku 1961 přišla reorganizace školství. Jedenáctiletky se zrušily, místo nich se školy rozdělily na základní devítileté (tedy osmileté s přidaným ročníkem) a na střední všeobecně vzdělávací školy, kde se studovalo pouze tři roky.

Pokud si myslíte, že třídy se zaměřením jsou u nás na škole mladou záležitostí, dost se mýlíte. Ve školním roce 1961/1962 byly na škole již dvě takové, obě z prvního ročníku, který měl celkem čtyři třídy. Dvě z nich tedy zůstaly všeobecné, další byla matematicko-fyzikální (studenti měli o hodinu více fyziky a matematiky týdně více na úkor biologie) a poslední také matematicko-fyzikální, jen se do rozvrhu přidalo i programování a obsluha počítačových strojů, což se mi zdá na tu dobu dost pokrokové.

Řekněte, kdo z vás by nechtěl chodit do kroužku „Učíme se o KSČ“, navíc pod vedením soudružky ředitelky

Maršálkové, kde studenti ve svém volném čase rozebírali vznik KSČ a její boj proti kapitalismu či téma *Náš lid pod vedením KSČ*. Nemyslete si ale, že na škole neexistovaly jiné kroužky. Bavilo vás pěstování rostlin nebo jste je radši malovali? Zajímalo vás tvoření a stavění modelů nebo jste chtěli radši řešit nějaký fyzikální či chemický jev? To vše jste mohli navštěvovat jako zájmový kroužek na naší škole a pro ty velmi zručné tu byly i ruční práce.

Pokud však máte tendenci sáhnout raději po nějaké knize, tehdejší knihovna by vás nejspíš neuspokojila. Dovedete si představit, že by vám

učitelskou a žákovskou. Počet svazků se moc nelišil, jen ty učitelské byly hodnotnější.

Některým z vás se určitě už někdy stalo, že jste šli k doktorovi a „omylem“ se návštěva protáhla na celý den, takže nemělo smysl se vracet do školy. Přesně to by vám ale tehdy nemohlo vyjít. Každý týden totiž do školy docházela praktická lékařka a dvakrát do týdne se zde objevila také zubařka. Během školního roku byla většina studentů zkontrolována a někteří byli také očkovaní proti obrně či neštovicím. Navíc v každé třídě fungovala zdravotnická hlídka, která dohlížela na osobní hygienu žáků a čistotu tří-

Studenti na chmelové brigádě (1959)

odepřeli si půjčit nějakou knížku kvůli tomu, že je v učitelském oddělení, a tudíž studentům nepřístupná? Tehdy totiž měli knihovnu rozdělenou na

dy. Jak hlídka dohlížela, o tom už kronika nic nepíše, ale docela by mě to zajímalo.

Dovedete si představit sami sebe

na chmelové brigádě? K tomu, abyste tam vůbec mohli odjet, jste v té době potřebovali potvrzení od okresního hygienika, že se ve vašem domě ani okolí neobjevila žádná infekce. A to samé jste museli mít i na školní výlety či zájezdy, kterých se konalo docela hodně. (Nejen po českých hradech a přírodě, ale i do Německé demokratické republiky a Maďarské lidové republiky.) Ale zpět k těm chmelovým brigádám. V naší kronice – i když ono je to spíše několik velkých, tlustých a krásně vonících kronik – se dokonce dochovala brožura pro žáky jedoucí na chmelovou brigádu v létě 1959, na které mě zarazilo několik věcí. Byl zde pečlivě vypsán seznam všech věcí, které si studenti musí vzít s sebou, a navíc rozlišoval, zdali jste dívka, nebo chlapec, přestože se oba seznamy lišily jen v maličkostech. Dívky si měly vzít šátek a šaty či sukni, chlapi rádičku a kalhoty. Všichni si ale museli vzít ložní prádlo (čímž mysleli staré prostěradlo a příkrývku s barevným polštářkem), šicí potřeby (doslova tam stálo „*přece nechcete chodit potrhaní/é*“), utěrku a prášek na nádobí. To abyste si nemysleli, že nádobí někdo umyje za vás, jako je tomu teď.

Jak by se vám líbilo téma písemné maturity z češtiny *Zobrazení boje KSČ v literatuře/filmu/divadle?* S něčím takovým se museli vypořádat první maturanti naší školy ve školním roce 1960/1961, i když měli na výběr ještě další dvě témata a na napsání práce dostali pět vyučovacíh hodin. Písemná maturita je neminula ani z ruštiny, zadávala se podobným způsobem, akorát počet hodin se zkrátil

na tři. Navíc i zadání témat bylo napsáno v ruštině, což já sama nejsem schopna přeložit, ale táta se spolu s překladatelem na něčem shodli, na-

Předtančení na prvním maturitním plese (1961)

příklad *Čtyřicetileté výročí komunistické strany v Československu*. Témata z češtiny a z ruštiny se vyhlášovala celostátně rozhlasem. Studenti povinně maturovali ústně z češtiny, ruštiny a matematiky, k těmto předmětům si vybírali ještě jeden z této nabídky: fyzika, chemie, biologie, dějepis a zeměpis.

Nakonec jsem si nechala takové perličky z domácího (neboli školního) řádu pro studenty. Studenti se seřadí před budovou a spolu se zazvoněním v 7:45 hromadně odcházejí do šaten, později přichází studenti vstupují do školy pouze během přestávky. O malých přestávkách nemohou pobývat na chodbách, o velké se otevřou okna, žáci si umyjí ruce (mýdlo a ručník si nosí ve zvláštním váčku), vezmou si svačinu a jdou se procházet po dvoji-

cích či trojicích na chodbu. Vyučující dodržuje zvonění a nezkracuje přestávku!

Pokusila jsem se vám přiblížit, jak

vypadaly počátky naší školy. Jak sami můžete vidět, studenti to ani tehdy neměli jednoduché, a to jsem navíc ještě nezmínila jejich poctivé přípravy a následné vystoupení na spartakiádě. Původně jsem zamýšlela tímto článkem shrnout těch 60 let, jenže jakmile jsem viděla naše kroniky, věděla jsem, že je to prakticky nemožné, jelikož by to vše vydalo na pořádně dlouhý román. Popisala jsem tedy jen prvních 5 let. Kdo ví, co dál popisují kroniky během dalších 55 let. Navíc se kronika z roku 1968 ztratila, takže nám tehdejší myšlenky a podoba naší školy zůstanou nejspíš navždy utajeny, pokud ji tedy někdo z vás neschová doma. Každopádně jsem zvědavá, co nám a naší škole přinese těch dalších alespoň 60 let.

Michaela Šnajberková 3. D

Šedesátá léta

Šedesátá léta minulého století byla pokrokovým obdobím. Nejen že se politická atmosféra v Československu poněkud uvolnila a dopřála tak americkému básníkovi stát se krá-

lízátka nesoucí název *Chupa Chups*, jejichž obal navrhl španělský umělec Salvador Dalí.

1959 - Tento rok byl pro teh-

J. A. Gagarin, sovětský kosmonaut

lem Majálesu, ale celý svět se pomalu vymaňoval ze sevření rozličných problémů či minulosti. Obrovským úspěchem v novodobých dějinách je nepochybně také dobývání vesmíru a s tím spjaté události: vyslání člověka na oběžnou dráhu Země či jeho stanutí na Měsíci.

1958 - Konec padesátých let minulého století se nesl ve znamení přelomových změn. Rok po tom, kdy Sovětský svaz vypustil vůbec první umělou družici (*Sputnik 1*) na oběžnou dráhu Země, vypustily i Spojené státy americké družici jménem *Explorer 1*. Ta obíhala naši planetu dlouhých 12 let, než nakonec zanikla v zemské atmosféře. Ve stejný rok byla též založena naše škola, Gymnázium Arabská. Vcelku zajímavým faktem je i to, že se tehdy začala vyrábět

dejší Československo vskutku provedený. Jaroslav Heyrovský dostal totiž ve Stockholmu Nobelovu cenu za chemii, konkrétně za objev a rozpracování analytické polarografické metody. Na Nobelovu cenu byl

za svůj život nominován celkem osmnáctkrát, přičemž ne vždy v oboru chemie.

1960 - Kdo by neznal *Kofolu*, oblíbený nápoj nejen Čechů a Slováků. V těchto letech se dostala do prodeje coby vynález, jenž měl využít přebytečný kofein při pražení kávy. Hlavní přísadou je i dnes přírodní sirup Kofo, který se dále míchá s vodou a různými příchutěmi. Neopomenutelnou událostí téhož roku byl také zákon o územním členění státu, který reorganizoval kraje a okresy. Dal vzniknout například kraji Středočeskému, Severočeskému či Severomoravskému.

1961 - Praha překročila hranici jednoho milionu obyvatel a celkový počet lidí žijících v tehdejší Československé socialistické republice se vyšplhal na 13745377 osob. Tahanice o prvenství ve „vesmírné nadvládě“, vedené USA a Sovětským svazem, pokračovaly. Sověti se dostali do vedení po úspěšném vypuštění prvního člověka do vesmíru. Jurij Alexejevič Ga-

The Rolling Stones, britská rocková skupina

garin v lodi *Vostok 1* obletěl jedenkrát Zem a po 108 minutách bezpečně přistál. Po celou dobu letu si zapisoval své pocity do deníku, poté je diktoval na záznamník. Údajně se cítil velmi dobře. Odpovědí Spojených států bylo vyslání prvního Američana na oběžnou dráhu, Alana B. Sheparda. Tehdejší americký prezident se poté nechal slyšet, že v rámci programu *Apollo* vyšlou do roku 1970 prvního člověka na Měsíc.

1962 - V Londýně vzniká rocková skupina *The Rolling Stones*. Svůj první koncert odehrála téhož roku v hudebním klubu Marquee, který hostil nově vznikající skupiny s otevřenou náručí. V těchto letech získalo také mnoho afrických států nezávislost na státech (většinou) evropských - Rwanda a Burundi se osamostatnily a separovaly od Belgie a Uganda od Velké Británie.

1963 - Ani tento rok nezklamal vesmírné nadšence z různých koutů světa. Do vesmíru se totiž podívala první žena, Valentina Těreškovová.

Do sovětského vesmírného programu se dostala mimo jiné kvůli svému zájmu o parašutismus a letectví, které studovala. V červnu odstartovala z kosmodromu *Bajkonur* v dnešním Kazachstánu. Její let trval necelé 3 dny. Za tuto dobu stihla osmačtyřicetkrát obletět Zemi. Let byl pro ni

John a Jacqueline Kennedy

náročný, protože trpěla nevolností a únavou, která jí znemožňovala dělat i ty nejjednodušší úkony.

Koncem roku byl v Dallasu spáchán atentát na amerického prezidenta Johna Kennedyho, který skončil

jeho smrtí. V rámci své prezidentské kampaně jel v otevřeném autě a nic netušící se blížil neštěstí. V půl jedné odpoledne prořízl výstřel z pušky poklidnou atmosféru Kennedyho průjezdu městem a smrtelně ho zranil. Střelcem byl Lee Harvey Oswald, bývalý příslušník Námořní pěchoty

Spojených států. Dodnes se přesně neví, proč byl tento atentát spáchán. Diskutuje se i o zapojení Fidela Castra, Sovětského svazu, či dokonce FBI.

1964 - Prezidentem ČSSR se stal Antonín Novotný, který byl zároveň

Demonstrace v Jihoafrické republice

Večerníček - hlavní hrdina stejnojmenného televizního pořadu

jediným kandidátem. V Jihoafrické republice si Nelson Mandela vyslechl u soudu rozsudek, jenž ho odsoudil k doživotnímu pobytu ve vězení. Stalo se tak kvůli údajnému spiknutí pro-

ti tamější vládě a plánování ozbrojeného převratu. Mandela se z vězení dostal až v roce 1990 na rozkaz prezidenta Fredericka W. de Klerka, se kterým se v roce 1993 dělil o Nobelovu cenu míru. Celý život bojoval za rovnoprávnost všech lidí bez ohledu na barvu pleti a stavěl se proti apartheidu.

1965 - Na český trh byl poprvé uveden alobal a ženský antikoncepční přípravek *Antigest*. Poprvé se také mohli diváci u televizních obrazovek setkat s Večerníčkem. Atmosféra v socialistickém Československu se začala uvolňovat. Bylo umožněno socialistické podnikání a opět povolen Majáles, jehož králem se stal americký básník Allen Gins-

berg. Vedení státu se to ale nelíbilo, a tak ho po několika dnech zatkli, obvinili z opilství, šíření homosexuality, výtržnictví a vyhostili z Československa. Tento básník hrál významnou roli při vzniku hnutí hippies - poradil demonstrujícím studentům kalifornské univerzity v Berkeley, aby při demonstraci použili květiny a ozdobili se jimi. Tato demonstrace je dodnes považována za jednu z prvních událostí vedoucích ke vzniku hippies.

1966 - Československo se dočkalo uznání světového charakteru. Snímek *Obchod na korze*, od režisérů Jána Kadára a Elmana Klose, získal v americké Santa Monice cenného Oscara za nejlepší cizojazyčný film. Dostal také zvláštní čestné uznání na MFF v Cannes.

V Praze, v Opletalově ulici, byla slavnostně zahájena výstavba metra.

1967 - Prezident Antonín Novotný vyslovil obavy z přílišné demokratizace naší společnosti.

Do Prahy poté přijel Leonid Iljič Brež-

nev, který předložil návrh na umístění sovětských divizí do pohraničí ČSSR. Tento návrh Novotný odmítl.

V Austrálii byla v referendu přiznána občanská práva Aboridžincům. V Kapském městě provedl chirurg Christiaan Barnard první transplantaci srdce na světě. Operace byla provedena na muži, jenž trpěl srdeční vadou neslučitelnou se životem. Transplantované srdce patřilo dívce, která zemřela při autonehodě. Pacient zákrok přežil, avšak zemřel o několik dní později na zápal plic.

1968 - Tento rok byl pro Československo nešťastným. Jako odpověď na Pražské jaro - období politického uvolnění v naší republice, přišla normalizace a s ní utáhnutí pomyslných lan kolem svobody československého národa. Vpád vojsk Varšavské smlouvy a obsazení země nebylo provázeno velkými nepokoji či demonstracemi, proto i ztráty na životech byly minimální. Tímto rokem započalo dlouhé období hlubokého komunismu, které skončilo až Sametovou revolucí v roce 1989.

Eliška Svatošová, 3. C

I PO ŠEDESÁTCE

STÁLE ATRAKTIVNÍ

V roce 1958, kdy bylo založeno naše gymnázium, byla natočena černobílá komedie *Někdo to rád horké* podle scénáře B. Wildera a I. L. Diamonda. Je tomu tedy 60 let, co jsme se mohli poprvé na plátně setkat s nestárnoucími „hrdinkami“ Sugar, Dafné a Josefínou. A jejich příběh nás stále baví, o čemž vypovídají i různé formy nastudování, od filmu přes divadelní hry až po muzikály ve světě, ale i u nás. V současné době je možné na české scéně navštívit již několikátou verzi muzikálu *Někdo to rád horké*, tentokrát v Divadle Na Fidlovačce. Jeho režie se tentokrát ujal Radek Balaš.

Pro ty, kteří film neviděli nebo si již nepamatují obsah, ho stručně nastíním. Děj je zasazen do Chicaga roku 1929. Dva chudí jazzoví muzikanti Joe a Jerry se stanou svědky masakru místní mafie a potřebují z města uniknout. Ryze dívčí jazzová skupina zrovna shání dvě muzikantky pro své turné na Floridě, a tak se Jerry s Joem ve snaze zachránit si svůj život převlečou za ženy a přidají se k této skupině. Jerry pod jménem Dafné a Joe pod jménem Josefína. A jelikož to jsou mladí muži ve

společnosti mnoha mladých dívek, plynou z toho různé situace plné vtipných dialogů s často dvojsmyslnými narážkami. A to vše se ještě více zkomplikuje, když se poznají s krásnou Sugar, která v kapele hraje na ukulele a zpívá...

Jednoduchá a účelná scéna Divadla Na Fidlovačce vhodně doplňuje děj a ani občasná projekce okolí nepůsobí nijak rušivě. Co se týká kostýmů, v tomto nastudování se tvůrci rozhodli přesunout děj do moderní doby za účelem přilákání mladší generace. Kdyby ho ale nechali ve 30. letech, vůbec by to představení neuškodilo. Ačkoli hudební podklady byly velice kvalitní, malinko mi zde chyběl živý orchestr, ale to už by byla jen pomyslná třešnička na dortu. To, co mě na muzikálu vždy fascinovalo a stále fascinuje, je úžasné propojení zpěvu, herectví a často také tance. Samotné písně děj nijak zásadně neposouvají, spíše vyjadřují momentální rozpoložení postavy nebo jsou součástí vystoupení kapely. Některé z melodií vám zaručeně uvíznou v hlavě, ale text se dá dohledat jen velice těžko. Choreografie je vcelku jednoduchá, podstatnou část tvoří

profesionální stepařská čísla mafiánů, která dokonale dokreslují atmosféru. Díky klapotu jejich bot vám budou stát i chlupy na rukách. Zpěvní pasáže však takovou sílu nemají. Není to tím, že by zpěváci byli nekvalitní, spíš písně nejsou napsané tak, aby zpěvák mohl odhalit všechny své kvality.

Hlavní mužské postavy ale musejí zvládnout i chůzi na podpatcích a ještě mluvit - občas i zpívat - vyšším hlasem, kterým se pokoušejí co nejvíce přiblížit ženskému. Celé představení stojí na hereckém duu Martin Písařík (Joe/Josefína) a Lukáš Pečenka (Jerry, Dafné), kterým zdárně sekunduje také Aneta Krejčíková (Sugar), případně druhá alternace Anna Fialová (Sugar) a na jevišti se objeví i Jana Švandová (Sweet Sue). Na všech, obzvláště tedy na pánech, je vidět, jak moc si celé představení užívají, občas si tam dokonce přidávají nějaké vlastní vtipy a snaží se zapojit diváky z prvních řad. Jestli se tedy chcete příjemně uvolnit a pobavit, až budete skoro brečet smíchy, tohle je představení právě pro vás!

Michaela Šnajberková, 3. D

First Man

PRVNÍ ČLOVĚK

REŽIE: Damien Chazelle
SCÉNÁŘ: Josh Singer
HLAVNÍ ROLE: Ryan Gosling, Claire Foy
ŽÁNŘ: životopisné drama
DÉLKA: 141 minut
ZEMĚ PŮVODU: Amerika
PREMIÉRA: 11. 10. 2018

Film *První člověk* je počín amerického režiséra Damiena Chazella, který nám už představil dva veleúspěšné oscarové snímky *Whiplash* a *LaLa-Land*. Tento film je však první, ke kterému nenapsal scénář. Ten vytvořil scénárista Josh Singer, také držitel Oscara za scénář k filmu *Spotlight*. Snímek mapuje události, které předcházely slavné větě „*Je to malý krůček pro člověka, ale velký skok pro lidstvo*“. Příběh začíná v roce 1962, kdy Neilu Armstrongovi (Ryan Gosling) zemřela nemocná dcera a on se stal jedním z pilotů vesmírného programu. Armstrongovu manželku hraje Claire Foy známá ze seriálu *The Crown*.

Popravdě se přiznám, že ve mně tento film nezanechal žádnou emoci. Herecké výkony jsou výborné, to bez debat, ale samotné postavy jsou napsány bez emocí, když nepočítám výbuch zuřivosti Armstrongovy man-

želky před jeho odletem na Měsíc.

Začátek filmu je na můj vkus příliš nesouvislý, je použitá retrospektiva a útržky různých událostí, ve kterých

Malý krůček pro člověka, ale velký skok pro lidstvo.

nebylo snadné se zorientovat. Smrt Armstrongovy dcery Karen měla být velmi emotivní a formovat Neilovu osobnost, místo toho ovšem divák hledí rozpačitě na plátno a pokouší se probudit v sobě alespoň náznak smutku. Také mě celou dobu rozčilovala kamera. Záběry byly roztřesené, aby snímku dodaly pohyb, rychle se střídaly a velmi často byl zachycen pouze hercův obličej. Hudba byla skvělá, když už tedy byla. Nechybě-

ly scény absolutně bez hudby, kdy byl slyšet jen hukot okolí, zatímco postavy pronášely životní moudra. Celkově se snímek vlekl a řadu scén i dialogů bychom mohli s klidem vynechat.

I přes všechna negativa, když přišel závěr filmu, tedy přistání na Měsíci, běhal mi mráz po zádech. Záběr, kdy se kamera otáčela kolem dokola a snímala měsíční povrch za zvuku úžasné hudby, byl jednoduše dokonalý. Snímek mi otevřel oči. Nikdy jsem si neuvědomila, kolik lidí projektu obětovalo život. A oceňuji režisérovo rozhodnutí nezobrazit okamžik vztyčení americké vlajky. Nemyslím si, že je film špatný, to rozhodně ne, přece jenom má na Rotten Tomatoes úžasných 88 % a 82 % na ČSFD. Jenom to nebyl můj šálek čaje.

Štěpánka Menšíková, 3. D

MÓDA 60. LET

Pokud se zajímáte o módu, měli byste vědět, že ne v každé době určovaly módní trendy Anglie a Francie. V šedesátých letech to byli hlavně noví, mladí, svěží návrháři, kteří upustili od naškrobených sukní a nepohodlných korzetů padesátých let a poddali se pohodlnému, přesto elegantnímu stylu. Motivací pro ně bylo uvolňování etických pravidel a veselá nálada ve společnosti.

Na jedné straně byla módní ikonou Jacqueline Kennedyová – krásná první dáma, manželka tehdejšího 35-amerického prezidenta Johna Kennedyho. Jackie byla zosobněním elegance a vlastních módních nápadů. Nezvýrazňovala extrémním způsobem ženské křivky, přesto ale působila výrazně díky silnému líčení, které se také stávalo populárním. Široké černé oční linky působily dojem kočičích očí.

Na druhé straně to bylo hnutí hippies, které všechny lákalo svou volností a bezstarostností. Květinové děti, jak se říkalo příslušníkům hippies, neřešily rozdíly mezi mužem a ženou. Nosily se dlouhé vlasy, do nich zasazené nejrůznější čelenky a šátky, volné oblečení s květinovými a zvířecími vzory, nejrůznější vestičky a halenky. Šedesátá léta jsou také obdobím zvonáčů a batikovaných triček. Hippies se chtěli oprostit od nepohodlného života a brali to do detailu. Ženy se například nechtěly sešněrovat podprsenkou a pro všechny platilo, že lepší bota – žádná bota, nebo maximálně *kristusky* – pohodlné sandály či plátěnky. Samozřejmě pokud to počasí umožňovalo.

Pojďme se ale vrátit do šatníku moderní městské ženy. Kdybyste nakoukli dovnitř, rozhodně by tam nechyběla hromada sukni. Áčkové, květované, barevné, černé, dlouhé, krátké a nepřeberné množství dalších. Samozřejmě byste narazili i na šaty, které se svými vzory příliš nelišily od sukni, nicméně jste si také mohli vybrat z několika variant. S límečkem, bez límečku, s rukávy i bez nich, a dokonce jste často narazili i na asymetrické kousky, oblíbené byly například šaty s jedním rukávem, takže měla žena odhalené rameno.

Velmi častá začala být saka, která se nosila především do práce a na formální akce. Jako doplněk měly ženy velké brýle se zešíkmenými rohy, což společně s výrazným líčením dodávalo ženskému obličejí již zmíněný kočičí vzhled.

No dokážete si představit, že ráno vstanete a ve skříni na vás bude koukat miliarda krásných kousků oblečení a vy si musíte vybrat, co zrovna ten den na sebe? To možná řešily ženy

šikovné, dokázaly si díky jednoduchosti střihu minisukně ušít i samy. Dokonce jistý britský novinář v roce 1967 napsal, že nikde jinde neviděl tak krátké sukne jako v Praze. Módní návrhy nosily celebrity po celém světě a nejlepší kousky se objevily i na přehlídkových molech.

Nemyslete si ale, že to měla Mary jednoduché. Britskými puritány byla velmi kritizována, a dokonce obviňována, že způsobuje častější obtěžová-

na počátku 60. let, ale ty na přelomu první a druhé poloviny si zcela oblíbily nový sexy „vynález“ zvaný minisukně. Jméno mu dala Mary Quant. Svým nápadem ovlivnila celou generaci tehdejších mladých dívek. Mary nezkracovala jen sukne, ale i účes a brzy se dočkala velkého úspěchu. V roce 1963 dokonce vyhrála soutěž Šaty roku. V Československu byl v té době poměrně uvolněný režim, a tak se i sem dostalo pár časopisů s jejími výtvoři. A jelikož byly československé ženy zvědavé, dychtivé a zároveň

ní žen kvůli jejich vyzývavosti. Mary však byla odvážná a extravagantní, a tak po několika měsících vyrostlo na 150 butiků s názvem *Bazaar* po celé Británii a minisukně se rozšířily se do celého světa. Mary před rokem oslavila 83. narozeniny a zpovzdálí sleduje nynější svět módy.

Móda šedesátek se vrací. Vrací se spolu s dalšími stovkami módních stylů do obyčejných i drahých obchodů, aby si každý mohl připadat originální a in. Teď mě napadá, že se lidé začínají trochu obávat toho, co nynější návrháři vymyslí,

protože studna nápadů na oblečení se začíná pomalu vyprazdňovat. Modelky se na molech představují v plátěných pytlích na tisíce způsobů, nosí klobouky ve tvaru krychle nebo se oblékají do průhledných materiálů. A tak se lidé obracejí do historie a nacházejí v ní ladnost a eleganci například i v obyčejných puntíkových šatech do domácnosti.

Tereza Adamcová, 1. A

Budova školy

Rok 2018 patří k těm, které jsou doopravdy významné. Koneckonců si připomínáme sté výročí vzniku Československa. Takováto příležitost se nám již nikdy nenaskytne. Pro Gymnázium Arabská je ale tento rok významný dvojnásob, poněvadž oslavuje své šedesáté narozeniny. Za dobu své existence gymnázium prošlo řadou změn: od zaměstnanců, přes název až po samotnou budovu. Jak v minulosti naše škola vypadala? V rámci oslav nám bylo umožněno nahlédnout do kronik školy a na tuto otázku odpovědět.

Podívejme se tedy do roku 1968, jednoho z nejdůležitějších v historii naší školy. Proč je tento rok tak důležitý? Poněvadž prvních deset let své existence

se naše škola nacházela v ulici Na Dlouhém lánu a tento rok *se přestěhovala* do budovy, ve které přetrvává dodnes. Ačkoliv bychom onu budovu všichni zcela jistě poznali, od současné verze se přeci jenom v několika ohledech lišila. Třeba takové šatny, knihovnu nebo výtah byste tehdy hledali marně. Knihovna tu samozřejmě byla, ale mnohem menší a nacházela se v přízemí v prostoru jednoho z dnešních kabinetů.

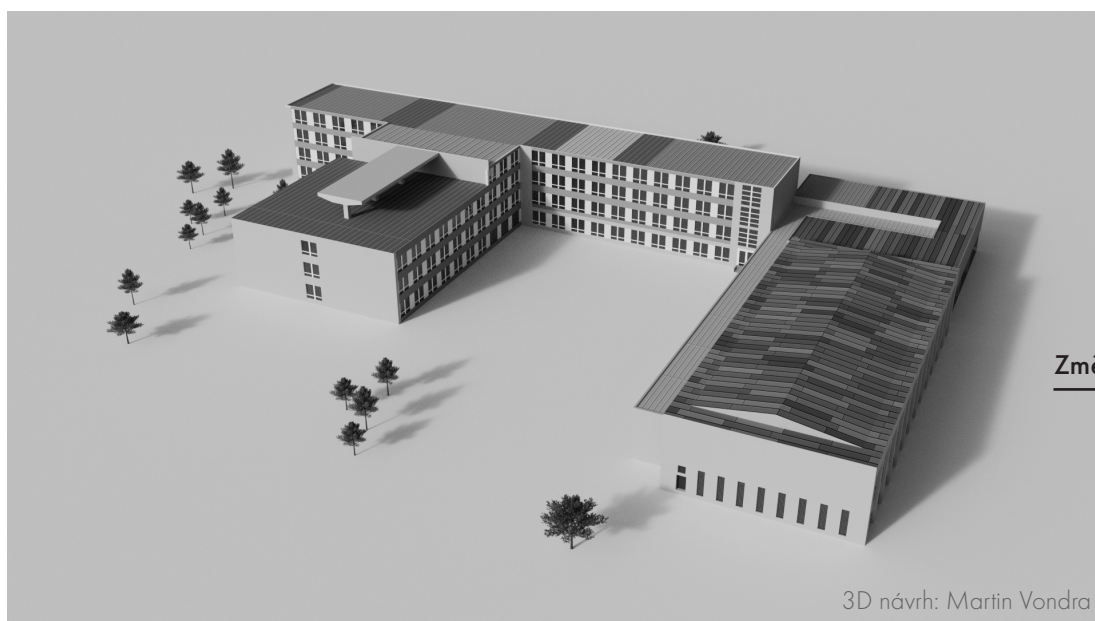
To ale předbílám. Po zabydlení se

v nové škole v ulici Arabská největší změny představovalo vnitřní uspořádání školy. Přibývaly nové kabiny, ty staré se stěhovaly do jiných prostor budovy... byla to trochu španělská vesnice. Jednalo se ale o relativně malé změny. Na ty velké si Arabská musela chvíli počkat. Přesněji 24 let. O co se vlastně jednalo? O *atletické hřiště*. Slavnostní předání proběhlo 2. září 1992 v 9:30. Byla to taková událost, že se o ní psalo i v novinách. Aby také ne: hřiště za milion korun se jen tak neotvírá.

Druhá větší změna přišla o dva roky později a ani ona neunikla pozornosti tisku. Dokonce se, stejně jako ta první, týkala sportovního vybavení školy. To se 17. listopadu rozšířilo o zbrusu *nové víceúčel-*

Budova školy Na Dlouhém lánu

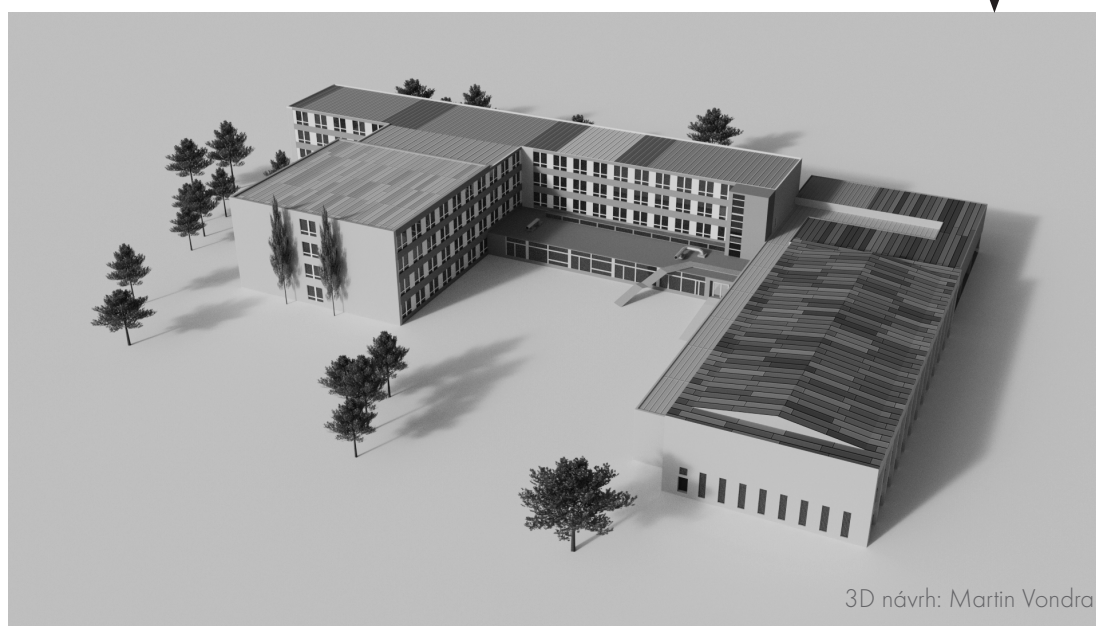
Změny budovy GA

lové hřiště s umělým trávníkem. Za zmínku jistě stojí, že toto hřiště se stalo prvním svého typu v celé střední a východní Evropě.

Třetí změnu představuje *knihovna*. Kdybyste se tehdy rozhodli navštívit místo, kde se knihovna nachází nyní, ocitli byste se na střeše budovy. To se ale změnilo po re-

konstrukci, kterou prošla podstatná část třetího patra severního křídla. Po ní se kromě knihovny škola rozrostla také o aulu a několik kabinetů.

Ačkoliv se jednalo o změnu skutečně znatelnou, na tu z roku 2010 rozhodně nemá. Ta změny předchází převyšuje nejen svým rozsahem, ale i cenou, která se vyšplhala na 36 milionů korun. Investice sice drahá, ale rozhodně stála za to.

Gymnázium se totiž dočkalo zcela nových prostor: *šaten* a *výtahu*. I vybavení školy se dočkalo modernizace. Pracovalo se přes celé prázdniny a na začátku nového školního roku se kromě šaten a výtahu Arabská mohla pyšnit *kavárnou*, *studentským klubem* a *novými učebnami*. Dokonce přibýly i *turnikety* ke vchodům.

Naše škola v minulosti zažila mno-

ho změn. Mění se i v současnosti, jak můžeme pozorovat na *novém basketbalovém hřišti* nebo na *nových okenních roletách*. Měnit se nepochybně bude i v budoucnosti: za dalších šedesát let třeba bude zcela k nepoznání. Jedno ale zůstává stejné: gymnázium Arabská je skvělá škola, která se kvalitou výuky řadí mezi špičky.

Martin Vondra, 3. D

Arabská je můj život

Pan profesor Lauterbach učí na Arabské matematiku déle než 50 let, ale vy ho možná znáte ze sportovního kurzu, nebo jste u něj dělali autoškolu. Když jsem ho požádala, zda by si pro mě udělal čas na krátký rozhovor, ochotně souhlasil, a tak jsem jedno středeční dopoledne zakotvila v pohodlném měkkém křesle v kabinetu matematiky.

Začnu trošku ze široka, co pro Vás Arabská znamená?

Můj život, protože v podstatě tady trávím třetinu dne. Žiji tu mezi kolegy, mezi inteligentními žáky, takže je to taková radost. Mám-li mít radost, tak jdu do školy.

Studoval jste tu?

Nestudoval. Já jsem studoval gymnázium v Brandýse nad Labem. Pak jsem chtěl jít studovat tělocvik, ale oni neotvírali tělocvik s matikou a hlavně moje maminka říkala, že jsem moc hubený, tak jsem šel dělat matematicko-fyzikální fakultu.

Jak vzpomínáte na svá studentská léta? Měl jste někdy nějaký malér?

Neměl jsem žádný malér, ale na svoje studentská léta vzpomínám strašně rád, protože na gymnáziu jsem sportoval, dělal jsem matematickou olympiádu a studoval jsem v hezkém prostředí. Jeden rok jsem během vlastního studia doučoval, protože jsme měli doma finanční potíže. Ale jelikož se situace moc nezlepšila, nechal jsem toho a vrátil se zase ke studiu.

Co se nejvíce změnilo od té doby, kdy jste byl studentem?

Myslím, že moc se toho nezměnilo. Já jsem studoval v době, kdy více záleželo na tom, jaké máš výsledky, aby ses dostal na vysokou. Bohužel ani to někdy nestačilo vzhledem k tehdejší politické situaci. Takže jsme se všichni učili, abychom měli pěkné známky, hezkou maturitu, a abychom v těch věcech, které jsme mohli ovlivnit, neměli problém.

Jak dlouho na Arabské učíte?

Mně bylo dvacet tři, když jsem ukončil školu a pak jsem byl rok na vojně. Učím od roku 1966, takže je to už 52 let.

Jak hodnotíte vývoj studentstva za těch 52 let, co učíte?

Myslím si, že studenti nevěnují příliš pozornost svým výsledkům. Mají možnost si vybrat více vysokých škol, to my jsme neměli, takže se na nějakou dostanou. Jenže jde o to,

že to mohou být zrovna ty, které by je nemusely uspokojit. Připadá mi, že na to dnes studenti trochu kašlou a píle, kterou vyvíjí, není taková, jaká by měla být. Zdá se mi, že v některých třídách není touha studovat a potažmo se něco dozvědět, kdežto tenkrát byla daná oněmi podmínkami.

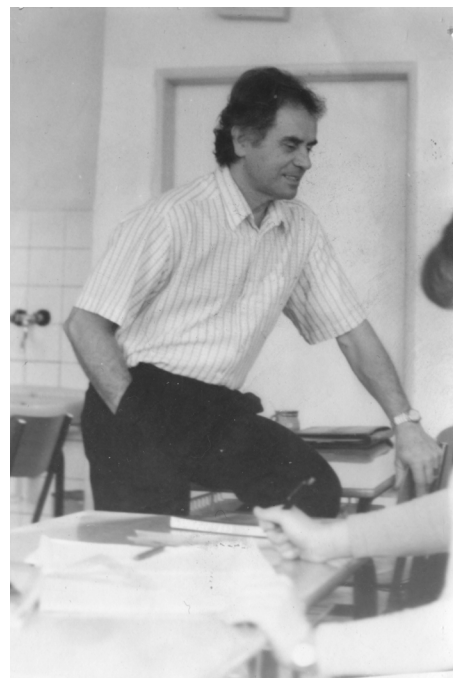
Proč jste se rozhodl učit právě tady?

No, to bylo jinak. Já jsem si nemohl vybrat. Protože jsem dělal matematiku a počítače, a jelikož jsem byl už ženatý a měl jsem dítě, dostal jsem umístěnku do Prahy na ministerstvo. Ale když jsem zjistil, jaké je tam prostředí, že moji tři spolupracovníci neustále klímají nad prací a že tam není žádný život, odešel jsem. Šel jsem se zeptat na školskou správu v Praze a tam mi řekli, že mají jedno místo na škole Na Dlouhém lánu. To byla škola vyhlášená, byla tam přísná ředitelka a nikdo tam z mladých lidí

nechtěl učit, že prý to tam bylo peklo. A já jsem tam nastoupil a v podstatě to byla úplná pohoda. A během okupace v šedesátém osmém jsme se přestěhovali na Arabskou. Tady se pak měnili ředitelé a paní ředitelka Hamhalterová je pátá, pod kterou učím.

Celý svůj život jste pracoval se studenty, to musí být přeci jen únavné. Nepřemýšlel jste někdy nad změnou povolání?

Ne, nebylo to únavné, protože já jsem s nima jezdil na hory, na vodu, na kola, prostě všude, kde se dalo, takže jsem to měl kromě matematiky zpestřené. Dokonce jsem jezdil na družební školu na Slovensko na lyžařský kurz a to byly hezké zájezdy, protože po cestě jsme se dohodli se studenty na tykání, ovšem když jsme se vrátili, všichni nám zase vykali.

Kdybychom se ještě na chvíli vrátili do historie, řekl byste, že byla Arabská ovlivněna komunistickým režimem? Jak moc a popřípadě v jakém směru?

Arabská měla velké jméno. Všichni studenti od nás šli na vysokou. Já jsem měl například jako předsedy maturitních komisí děkany různých vysokých škol, učil jsem jejich děti a děti rektorů. Naše škola měla jméno. Ale politika se nás vůbec nedotkla. To bylo zajímavé, měli jsme například ředitelku Kudrnovskou, která dělala tajemnici ve straně, ale tady to bylo jak pod deštníkem. My jsme pod tím žili, ona nás zaštitila a komunismus jsme takřka nepocítili.

Se kterými profesory tu učíte nejdéle?

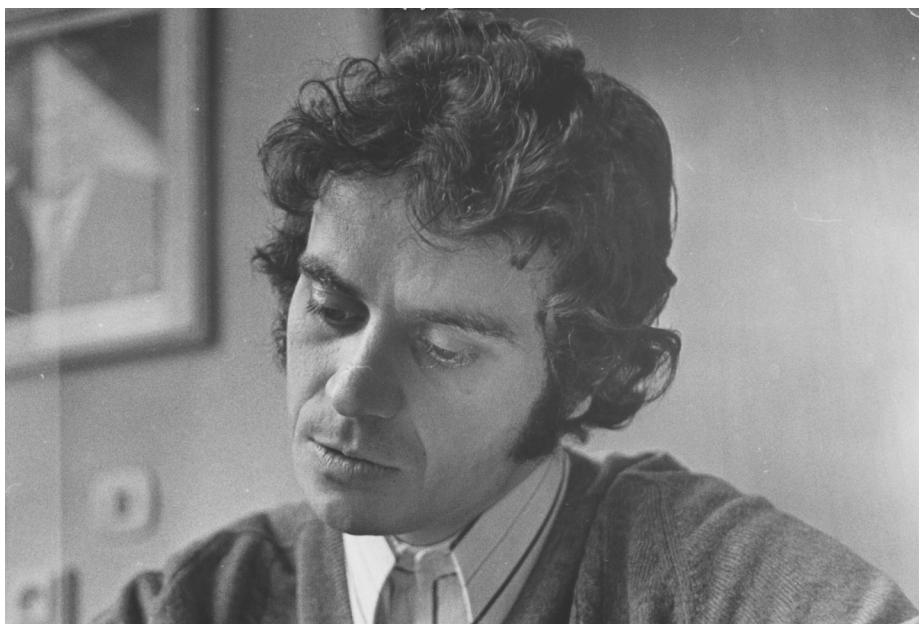
Nejdéle tady učím asi s paní profesorkou Skolilovou, Ottovou a Dvořákovou. Už se to hodně vystřídalo, přišli mladší učitelé, ale pořád je to hezký.

Co byste za 52 let zhodnotil jako pozitivní změny?

Studenti mají spoustu mimoškolních akcí, jezdí do ciziny i vyučující se snaží, aby jim umožnili zajímavý program. Matematika je trošku jiná věda, ta nemá tu možnost, ale závidím biologům, zeměpisářům, jazykářům, kteří pořád někam jezdí. A také se toho díky

jedna věc. Už dlouho tady organizují maturitní plesy a myslím si, že ples má být vznešený a společenský, takže se mi nezdá, že se tam někteří studenti během maturitního překvapení předvádějí v trenýrkách nebo dokonce bez trenýrek. To jediný si myslím, že by se mohlo nějak rozumně změnit. Ale študáci budou pořád stejný,

Profesoři, kteří studovali na Arabské

PETRA FLORIÁNOVÁ –

český jazyk, anglický jazyk

BLANKA HNILIČKOVÁ –

základy společenských věd

MARKÉTA JISKROVÁ –

tělesná výchova

DANIEL KAHOUN –

programování

MILAN KOBLIC –

tělesná výchova

PETRA KORFOVÁ –

český jazyk, hudební výchova

ALENA KRUMPOVÁ –

francouzský jazyk

BARBORA NOVOSADOVÁ –

český jazyk, dějepis

DANIELA PETŘÍČKOVÁ –

český jazyk, základy společenských věd

VÁCLAV STRNAD –

programování

MARKÉTA ŠLEGEROVÁ –

český jazyk

Myslím si, že studenti nevěnují příliš pozornost svým výsledkům.

paní ředitelce Hamhalterové hrozně moc vybudovalo, venkovní hřiště a jiné prostory. Když jsme tenkrát nastoupili my, přišli jsme do komunistické budovy se socialistickým nábytkem. To se teď všechno vystřídalo, takže je tu dnes velmi hezké prostředí. No a i studenti si toho váží, už například nepíší po záchodech, takže to vidím taky pozitivně.

budou kouřit, budou chodit pozdě do školy...

Co máte na Arabské nejraději? Co vás tu každodenně potěší?

Že se setkám s mladými lidmi, všichni se pozdravíme, pak potkám kolegy a zašprýmujeme. Takže sem jdeš vlastně pro radost.

Co byste tu chtěl ještě změnit?

Řekl bych, že tu všechno probíhá dobře. Ovšem přeci jen se mi nelíbí

Mockrát Vám děkuji za rozhovor.

Marie Sacherová, 4. C

Ilsa Maršálková

„Za mřížemi a dráty“

Druhá světová válka odkryla v lidských srdcích to dobré i to špatné. Mnozí se začali starat o sebe a soustředili se pouze na své přežití. V tak černých dobách naší historie je toto chování zcela pochopitelné a myslím, že by se tak asi zachoval téměř každý. Avšak objevily se zde i nesobecké duše. Hrdinové, kteří pomohli zachránit spousty lidských životů, bez jejichž nezištné pomoci a sebeobětování by mnoho lidí zahynulo v osamění bídnou smrtí. O těchto lidech se nemluví a většinou se o jejich skutcích ani nikdo nedozví. A právě

jedním z takových hrdinů byla první ředitelka našeho gymnázia, paní Ilsa Maršálková.

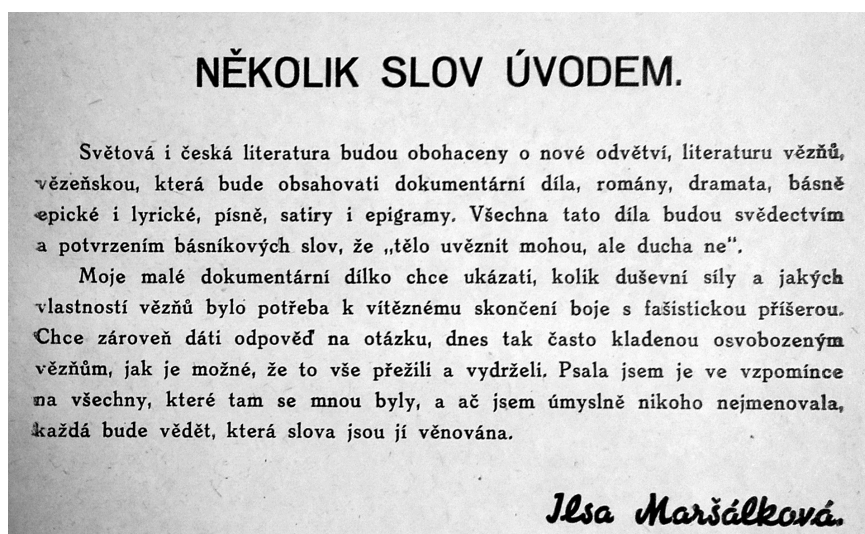
Působila na Arabské jako paní ředitelka a zároveň jako učitelka. Pracovala zde téměř jedenáct let – tedy do roku 1969. Provázela ji pověst přísné ředitelky, ale pamětníci na ni vzpomínají jako na laskavou a pracovitou šéfovou. Mnozí z vás ale určitě nevědí, čím si tato žena prošla před působením na Arabské, v době druhé světové války. Byl to pobyt strávený ve třech koncentračních táborech.

Několik let po skončení války vyšla její kniha *Za mřížemi a dráty* jako zpověď o pobytu v Terezíně, Osvětimi a Ravensbrücku. Knihu lze sehnat pouze v Klementinu a ještě vám ji půjčí jen do studovny, proto jsem se sem vypravila a s některými pasážemi bych vás ráda seznámila.

O sobě paní Maršálková téměř nic neprozrazuje. Spíše vzpomíná na své přátele a ženy, které s ní pobývaly v koncentračních táborech. Hned v úvodu vyprávění vysvětluje, proč knihu napsala: *„Moje malé dokumentární dílko chce ukázat, kolik duševní síly a jakých vlastností vězňů bylo potřeba k vítěznému skončení boje s fašistickou příšerou. Chce zároveň dát odpověď na otázku, dnes tak často kladenou osvobozeným vězňům, jak je možné, že to vše přežili a vydrželi. Psala jsem je ve vzpomínce na všechny, které tam se mnou byly, a ač jsem úmyslně nikoho nejmenovala, každá bude vědět, která slova jsou jí věnována.“*

Ilsa Maršálková byla 30. července 1942 transportována na Pankrác,

odkud ji následně němečtí vojáci převezli do terezínského ghetta. Pobyt v Terezíně trval přibližně půl roku, ale v knize se mu Maršálková moc nevěnuje. Jen stroze popisuje způsob života v ghettu. Probíhal prý velmi jednotvárně. Krátce se zmiňuje o přivezení asi sto dvaceti žen, které byly obviněny z účasti na atentátu na

z oken terezínských cel a nikdo z nás netušil, jaký krutý osud je očekává.“

Už v Terezíně si paní Ilsa uvědomuje, že pokud ztratí možnost dělat něco smysluplného, propadne bezmoci a nepřežije: *„Celé hodiny jsme strávily nad drobnými ručními pracemi, které jsme se špinavým prádlem posílaly domů, nebo jedna druhé při*

Hlad je krutá věc a poznaly jsme jej všechny. Je však též tvrdým a dobrým vychovatelem a zoceluje charakter.

Heydricha, a jejich následné cestě na smrt „V srpnu 1942 přijelo do Terezína asi 120 žen, které byly obviněny z účasti na atentátu na Heydricha. 21. října byly všechny tyto ženy vyvolány na transport a 22. října v ranních hodinách, ještě za tmy, odcházely z Terezína. Mávaly a volaly jsme na ně „na shledanou“

různých příležitostech darovaly.“

Život v Terezíně nebyl podle Maršálkové tak strašný, i když se jí stýskalo po rodině a často hladověla. 22. ledna 1943 však přišel do Terezína seznam 51 žen, které měly být deportovány do Německa. Původně bylo všem podsouváno, že tam jedou za

prací, a tak se mnoho žen těšilo na „poloviční svobodu“, jak paní Maršálková sama v knize napsala. Dne 27. ledna odjela velkým transportem do Německa, kde se spolu s ostatními dozvěděla zdrcující zprávu. Jeli do nejhoršího koncentračního tábora, do Osvětimi: „*Po této zprávě nám klesly ruce do klína, rty ztuhly, oči utkvěly na jednom místě a hlavou se nám honily myšlenky. Těžce jsme se smiřovaly s myšlenkou, že tam jedeme, ale vydržet a přežít jsme to chtěly všechny.*“

Na Osvětim si Ilsa Maršálková vzpomíná nejpodrobněji. Strávila zde sedm měsíců. Celá kapitola o Osvětimi v její knize je v podstatě popis nesnesitelných podmínek k životu, úmorné práce a surovosti nacistických důstojníku i některých vězňů: „*Správu tábora měly v rukou většinou německé prostitutky a zlodějky, které byly často surovější než dozorkyně a které žily jako parazity na úkor jiných žen... Osvětimský tábor byl zničujícím táborem, protože v něm Němci systematicky vraždili zplynováním a spalováním živé a zdravé lidi, zejména židy a Rusy, protože v táboře nebyla voda ani kanalizace a protože správa tábora byla v rukou vězňů, nejhorších individuí, která se řídila heslem: zachraň se, kdo můžeš i za cenu života a zdraví nejbližšího spoluvězně. Život zde byl tak těžký, že téměř u všech lidí se vystupňoval pud sebezáchovy v úplnou zvířecky neuvědomělou touhu po udržení a záchraně života.*“

I přes všechna muka, kterými byla spolu s ostatními vystavena, se však Maršálková nevzdává a snaží se co nejvíce pomáhat ostatním v táboře, nejčastěji slabým ženám. Svůj osud

nese statečně a i v takto těžkých podmínkách přemýšlí racionálně, někdy dokonce optimisticky: „*Hlad je krutá věc a poznaly jsme jej všechny. Je však též tvrdým a dobrým vychovatelem a zoceluje charakter.*“

Pracovala zde ve skladišti, kde spolu se stovkami žen a mužů přebírala zabavený majetek židů, který si následně Němci rozdělovali mezi sebe. Ilsa Maršálková a několik dalších se však snažilo Němce poškozovat, jak to jen šlo, a zároveň pomáhat svým kamarádkám v táboře: „*Všechny, které jsme zde pracovaly, jsme*

jsme si misky krásnými damaškovými ubrusy, které jsme roztrhaly a zahodily pak mezi hadry. Boty jsme si čistily prádlem a vůbec jsme se všemi silami snažily ničit hodnoty, které byly pro ně velmi cenné.“

Zmiňuje se také o mnoha nemocích, které lidi v Osvětimi trápily. Za jednu z nejhorších nemocí považuje skvrnitý tyfus, který se roznášel pomocí vší, jichž bylo všude mraky a nedalo se jich zbavit. Jako typické choroby v Osvětimi zmiňuje ještě disenterii, malárii, úplavici a hnisavé chrásky.

Snad v žádném prostředí na světě a za žádných okolností nevznikne a nevyvine se takový duch přátelství jako právě za mřížemi a dráty.

Němce poškozovaly, jak se to dalo. Násily jsme do tábora prádlo a šaty svým kamarádkám a muži, kteří rozbalovali kufry s jídlem, na nás též pamatovali. Protože v táboře nebyla voda, vytíraly

Za nejdůležitější považuje v koncentračním táboře solidaritu a vzájemnou pomoc mezi vězni: „Proti nacistickému barbarství, jejich surovostem, příkořím, ranám, trestům

Koncentrační tábor Osvětim

a všemu zlu, které nám působili, stála vysoká a pevná zeď solidarity vězňů. Snad v žádném prostředí na světě a za žádných okolností nevznikne a nevyvine se takový duch přátelství jako právě za mřížemi a dráty. To byla jediná kladná stránka tábora, že jsme se zde vychovaly ke snášenlivosti, přátelské solidaritě a samozřejmému vědomí povinnosti pomoci slabším a méně odolným.“

V polovině srpna 1943 měly všechny Češky odjet do Ravensbrücku. Tenkrát nikdo netušil, proč tomu tak bylo, později se ale objevila dvě vysvětlení. První bylo, že i samotnou protektorátní vládu zarážela vysoká úmrtnost Čechů v Osvětimi, a tak se rozhodla je převézt do méně těžkého koncentračního tábora. To se ale nejevilo Maršáلكové jako pravděpodobné. Přiklonila se tedy k druhé teorii, podle níž si vláda při inspekci tábora všimla, že zde zbytečně umírají lidé, kteří by mohli v Německu, trpícím nedostatkem pracovních sil, vykonat dost práce. A protože byli Češi uznáváni za dobré pracovníky, nařídila je vláda přepravit do pracovních táborů v Německu.

Život po příjezdu do Ravensbrücku popisuje paní Ilsa jako poměrně klidný: „Byl to celkem docela klidný život, neboť jsme nemusely pracovat ani chodit na apel. Za tyto čtyři neděle jsme se po osvětimském pekle trochu zotavily a i zasytily, neboť nás všechny Češky, v Ravensbrücku žijící, vydatně podporovaly jídlem.“

Za přibližně sedm týdnů byly nově příchozí Češky, mezi nimi i Ilsa Maršáلكová, propuštěny z karantény a nuceny zapojit se do práce.

Vystřídala mnoho různých pozic, ale všechny se jí po pobytu v Osvětimi zdály poměrně snadné. Na rozdíl od Osvětimi se jí Ravensbrück zdál jako klidnější a spořádanější místo s lidštějšími poměry. Přesto zde byly trestány i za věci, které neprovedly, protože vedení tábora mělo příkazy dosáhnout úmrtnosti šedesáti žen denně. Často celé hodiny stály venku v mrazu bez bot a nesměly se pohnout. Pořád trpěly hladem a umíraly na všemožné nemoci. „*Náš dozorkyně nás velmi často nechávala po celodenní jedenáctihodinové práci za vedra neb v mrazu večer ještě stát až do druhé sirény, do půl deváté, protože prý jsme v poledne při ustavování se hučely. Jindy stálo patnáct set lidí tři hodiny proto, že branou prošlo v jedné řadě šest Francouzek místo pěti. A těchto samozřejmě závažných důvodů k trestům bylo za celý čas tolik, že by z toho byla dlouhá kapitola, náležitě osvětlující génia a sadismus tohoto německého aparátu.*“

Dne 28. dubna 1945 byly vězeňkyně z Ravensbrücku osvobozeny a mohly se vrátit domů. Ilsa Maršáلكová svou knihu končí slovy „*Za námi jsou dny neshody, útrap, hladu a duševních muk, před námi je rovná cesta k práci v milované vlasti. Všechny se na ni těšíme a ujímáme se jí, chtějíce uskutečnit sny a sliby, které jsme si šeptaly a říkaly v dnech poroby za zdí a ostnatými dráty. Musíme všechny žít s mnohonásobnou energií, abychom dohonyly to, oč nás utlačovatelé připravili.*“

Veronika Vondrová, 3. D

Zdroj: Maršáلكová, I. - *Za mřížemi a dráty*

Slavní, kteří vystudovali Arabskou

MIRKA ČEJKOVÁ (* 1962) – moderátorka, koučka, poradkyně ministra zemědělství

TOMÁŠ DVOŘÁK (* 1972) – bývalý atlet, desetibojař, trojnásobný mistr světa

VOJTĚCH DYK (* 1985) – herec, zpěvák, dabér, textař

FRANTIŠEK FUKA (* 1968) – překladatel, publicista, hudební skladatel, programátor

MIROSLAV SINGER (* 1968) – ekonom, bývalý guvernér ČNB

MAREK VAJCHR (* 1965) – kritik, překladatel, redaktor Revolver Review, spisovatel

PAVEL ZUNA (* 1967) – novinář, moderátor, reportér

MICHAEL ŽANTOVSKÝ (* 1949) – překladatel, tlumočník, publicista, diplomat, spisovatel, textař, politik

MIKOLÁŠ TUČEK (* 1977) – herní novinář, televizní moderátor, bývalý šéfredaktor magazínu Score

TOMÁŠ TRAPL (* 1964) – zpěvák, muzikálový herec, dabér

JIŘÍ VOŘÍŠEK (* 1950) – emeritní profesor, bývalý vedoucí katedry informačních technologií na VŠE

A N K E T A

Co pro vás znamená GA?

ODPOVÍDAJÍ BÝVALÍ STUDENTI:

(V závorce je uveden rok nástupu na školu.)

– Vojna, dřina, biflování. **(1970)**
– Vyhazov kvůli návštěvě koncertu Plastiků* . **(1971)**

– Pád z bidýlka do šedého průměru. **(1976)**

– Krásné 4 roky, které bych ráda vrátila, skvělí profesori a celoživotní přátelství s milými spolužáky. Bohužel to rychle uteklo. **(1978)**

– Velká zábava. Nejvíce mi utkvěla soutěž smíšených dvojic, kterou si vymyslela naše třída. Museli jsme se stopem dopravit z Prahy do městečka na Moravě. Nejrychlejší vyhráli. **(1981)**

– Možnost poznat zajímavé lidi nejen ze strany pedagogů, ale i spolužáků a následně i jejich kamarádů. **(1982)**

– Když jsem se hlásila na GA, připadala jsem si chytrá a nikam nepatřila. Na GA jsem se stala součástí „ústavu“, nejlepšího gymnasia v Praze, nadávala na něj a byla šťastná, že někam patří. Jen ten pocit chytrosti se už ni-

kdy nevrátil. **(1984)**

– Dril, ale dobrý základ pro vysokou školu, takže dnes můžu být tam, kde jsem si vždy přála být. Můžu zachraňovat zvířata a jezdit po světě a za to vděčím především prof. Beránkové, která můj zájem o biologii neumožnila, ale rozvinula. **(1984)**

– Jedna velká pařba **(1989)**

– Byl to pro mě především druhý domov, prožila jsem zde spousty krásných chvil a nezapomenutelných zážitků. Bylo velmi málo dní, kdy bych se do školy netěšila, a i když jsme také měli nějaké pro studenty nepříjemné záležitosti, jako plno těžkých písemek, zkoušení atd, v porovnání s reálným životem a zodpovědností, která na každého čeká, je to usměvná vzpomínka, na „stresy“ z Arabské. Velmi ráda vzpomínám na GA. **(2008)**

– Lidi, kteří mi otevřeli obzor a zformovali směr mého života. **(2010)**

– Část života, na kterou budu s nostalgii vzpomínat. **(2011)**

– Velká výzva. **(2013)**

– Arabská mi ukázala zhruba, jakou cestou se chci v životě ubírat. Díky Arabské jsem zjistil, že programování je to, co mě baví a chtěl bych v tom pokračovat. Pomohla mi se zdokonalit, objevit nové věci v programování, nové možnosti, ale nebylo to vše pouze o programování. Můžu říct, že mě připravila i pro moji první práci, dala mi předpoklady pro studium na vysoké škole a to nejdůležitější, že jsem potkal super lidi, u kterých vím, že kamarádství neskončilo mým úspěšným odmaturováním, ale že bude ještě nějakou dobu trvat a že si budeme mít co říct i za několik desítek let. Jsem rád, že jsem studoval zrovna Arabskou, nedovedu si představit, že bych byl někde jinde a klidně bych se ještě na nějaký čas vrátil do lavic. Byly to 4 roky života, na které budu rád vzpomínat a v budoucnu se určitě půjdu na školu ještě podívat, abych se opět potkali s vyučujícími, kteří mi pomohli v mé životní cestě a mají také zásluhu na tom, kam se jednou v životě dostanu. **(2014)**

* **Plastici**, oficiálním jménem The Plastik People of The Universe, je označení hudební kapely, která stála v letech 68 - 89 v čele undergroundového hnutí (tzv. podzemní kultury). Její členové v čele s Ivanem Martinem Jirousem, manažerem a uměleckým mluvčím, byli kvůli svému nonkonformnímu vystupování vnímáni jako odpůrci komunistického režimu, byli často perzekuováni, a dokonce vězněni.

Co pro vás znamená GA?

ODPOVÍDAJÍ SOUČASNÍ STUDENTI:

- Desetiklčí, neboli deset kliků s Koblicem **(1. ročník)**
- Bufet a kluci **(1. ročník)**
- Výborný kolektiv **(1. ročník)**
- Hlášky učitelů jako „No to je luxusní!“ nebo, Děti drahé, převzácené...“ **(1. ročník)**
- Usmívající se profesorka Ottová. **(1. ročník)**
- Momentálně instagram profesora Tůmy a jeho „nejroztomilejší kočičky“. **(1. ročník)**
- Strach z každého úterý a čtvrta, protože máme fyziku **(1. ročník)**
- Vybaví se mi těžký deprese z učení. **(2. ročník)**
- Nejspíš to, že jsem šla na humanitní větev a máme víc matiky než přírodovědci. **(2. ročník)**
- Únava. **(2. ročník)**
- Ulice Arabská. **(2. ročník)**
- Mně se vybaví povinnost, zodpovědnost a to, že jsem na prestižní škole. **(2. ročník)**
- Dřina. **(3. ročník)**
- Zábava a kámoši. **(4. ročník)**
- Matematika. **(4. ročník)**

Tereza Adamcová 1. A

ROZHOVOR s ředitelkou Zdeňkou Hamhalterovou

aneb KDE JE MIKROVLNKA?

Paní ředitelka se narodila v Sušici, kde také maturovala na gymnáziu. Má vystudované obory matematika, fyzika a programování na MFF UK a management na PedF UK v Praze. V roce 1987 se přestěhovala s rodinou do Prahy, kde nastoupila jako učitelka na Gymnázium Arabská. Od roku 2004 působí ve funkci ředitelky. Má jednoho syna, který je architektem. Mezi její záliby patří hudba, cestování a cizí jazyky. Za svůj největší úspěch považuje, že si vybrala povolání, které ji pořád baví.

Jak se doba Vaší školní docházky lišila od té současné?

Střední škola byla za mého mládí daná tím, že některé věci vůbec nebyly. Všechny školy měly jenom jeden učební plán, podle kterého se učily. Měly jednu knížku na každý předmět na jeden rok. A volitelné předměty se nevybíraly. Já jsem chodila do malého gymnázia v Sušici a tam měla půlka třídy psaní na stroji a půlka matematiku. Vůbec například nebyly kalkulačky a neexistoval internet. Já si pamatuji, že první kalkulačku jsem

dostala od tatínka, když jsem byla ve třetím ročníku na gymnáziu. Tu ve třídě vůbec nikdo neměl, tatínek ji tenkrát přivezl z veletrhu z Německa. My jsme se všechny výpočty učili ručně, používali jsme třeba logaritmické pravítko, to už dnes asi nikdo nezná. Učili jsme se algoritmy, jak se vypočítá druhá a třetí odmocnina. Takže v některých věcech to bylo jednodušší, ale protože nebyl internet a nikdo nespěchal na žádné brigády během školního roku, trávili jsme zase hodně času pohromadě. Měli jsme různé akce o prázdninách, o víkendech. To nás bavilo.

Ještě jednu zajímavost si vybavuji. Když jsem ještě byla opravdu malá a chodila na základní školu, do školy se chodilo i v sobotu. Nejdřív se chodilo každou sobotu, potom se začalo chodit v sobotu jednou za čtrnáct dní a až potom jednou za měsíc.

Proč jste se stala učitelkou?

Já jsem učitelkou chtěla být asi vždy. Když jsem se rozhodovala, kam jít po gymnáziu, byla jsem velmi ovlivněná situací v naší rodině. Měla jsem sestru, která se dobře učila a měla skoro samé jedničky, ale nešla jí matematika. A najednou mi připadlo, že nejhezčí je, když člověk někomu něco umí vysvětlit. A vůbec roli učitele беру tak, že učitel má studentům pomáhat, aby oni sami díky němu něco dokázali.

Kde a kdy jste začala učit?

Vrátila jsem se tam, kde jsem se narodila a chodila na gymnázium, tzn. do Sušice. Učila jsem tam celé čtyři roky, takže jsem měla svoji ma-

turitní třídu s 36 žáky, tolik tenkrát bylo žáků ve třídě. A do dneška na ni velmi ráda vzpomínám. Narozdíl od Prahy v této třídě studenti pocházeli z malých šumavských vesniček nebo třeba z úplné samoty. Byla to velmi zajímavá práce, protože u řady těchto žáků jsem znala osobně i jejich rodiče a prarodiče.

Jak dlouho působíte na Arabské?

Na Arabské jsem téměř celý pracovní život, od roku 87. Je to úplně neuvěřitelné, ale jsem tu už třicátý druhý rok. Nejdříve jsem učila, pak jsem se stala zástupkyní ředitelky a v roce 2004 ředitelkou.

Na našem gymnáziu učíte jenom matematiku?

Na Arabskou jsem se dostala díky studiu programování, které mě fascinovalo, a Arabská na tento předmět

Počátky učitelské praxe, v Sušici

byla zaměřená jako vůbec jediná škola v republice. Tak jsem se stala interní učitelkou programování. Začínala jsem učit v programátorských třídách

právě programování a matematiku, a dokonce v první třídě, kterou jsem měla, jsem učila i fyziku.

Plánujete ještě změnu zaměstnání?

Ve svém životě už ne. Já jsem z té generace, kdy člověk v jednom zaměstnání trávil celý život. Pro mě je Arabská osudová škola a neumím si představit, že bych pracovala někde jinde. To už by muselo být mimo školství, a to nevím, jestli bych do toho šla.

Co si myslíte o současném českém školství?

Současné české školství neví, kterou cestou by se vydalo. Po revoluci se řeklo, že skoro všechno bylo špatně, a jinde, hlavně na Západě, je všechno lepší. Tak se začaly kopírovat a promíchávat různé styly vzdělání a to nikdy nemůže dobře fungovat. Chtěli jsme převzít velkou benevolenci z amerického školství, kde se ale nestuduje systematicky. Tam se třeba učí jenom jedna etapa, kterou všichni znají dopodrobna, a zbývající se učí jenom povrchově. Na druhou stranu jsme se chtěli vrátit k bývalému rakouskému školství a vznikla víceletá gymnázia. Chtěli jsme stavět na jejich tradici. Do toho se přišlo na to, že se doba změnila a mělo by se všechno inovovat a každý si má vybrat, co chce. Školy začaly vytvářet své vlastní školní vzdělávací programy, a tak vznikla taková všehochuť. Myslím si, že dnes není síla, která by tomu dala nějaký řád.

Čím je podle vás GA výjimečné?

Arabská je výjimečná tím, že si

jednoznačně po celá léta drží svůj učební program. Jsou tu třídy dlouhodobě zaměřené na humanitní vědy, přírodní vědy a programování a se třemi obory si každý žák i učitel najde něco, co ho baví. A to programování je jedinečné, těch škol je v republice velmi málo.

Já bych na to navázala tím, že je u nás didaktický test z matematiky a z češtiny ne, i když maturita z češtiny probíhá už sto let a matematika bude povinná až od příštího roku. Tak proč jenom matematika?

Zajímavé je, že s tím, abychom psali didaktické testy z matematiky,

jeden rok zkusili vytvořit i dvouhodinové testy, ale pak jsme zjistili, že je to trošku komplikace v rozvrhu, a tak vznikly šedesátiminutové testy, kde je jenom půlka příkladů.

A co se týče té češtiny, tam jsou testy známé a učitelé mají řadu materiálů. A v hodinách se pravidelně píšou slohové práce, takže žáci ví, jak na to. A podle mě čeština není tak zrádná jako matematika. Matematika má mnoho variabilních příkladů.

Většina žáků v didaktickém testu neuspěje. Odpovídá úroveň didaktického testu úrovni maturity, když se má jednat o přípravu k maturitě?

Roli učitele beru tak, že učitel má studentům pomáhat...

přišli sami žáci. Ti říkali, že nejtěžší je naučit se na maturitní test z matematiky a že nikdy nezažijí, jak jsou příklady v testu řazeny. Když se podíváte na učebnice z matematiky, tam jsou příklady úplně jiné. To je jedna z věcí, kterou my učitelé považujeme za špatnou, protože učebnice neodpovídají maturitní přípravě. Ty příklady jsou jinak koncipované, mají takzvaně vázané odpovědi. Vy například vyřešíte kvadratickou rovnici, ale oni se vás neptají, jaké jsou kořeny kvadratické rovnice, ale chtějí po vás součet těch kořenů. Takže jsme se v komisi dohodli, že zavedeme dvouhodinové písemné práce. Žáci totiž nebyli zvyklí dvě hodiny sedět a počítat matematické příklady, protože to nikdy nezažili. Na základě toho jsme

Ano. My máme dlouhodobou sbírku, kde shromažďujeme písemky. Naše škola má tu výhodu, že na podzim se stáváme spádovou školou pro opravné maturity. Proto máme k dispozici všechny příklady, které daný rok Cermat vydá. K tomu Cermat vydává ještě studijní materiály, kde jsou variace na tyto příklady. Dnes jsou však různá nařízení, jako copyright, tudíž nemůžeme příklady šířit dále, ale vytváříme varianty na příklady, které byly v písemkách. Ale je to tak, že vybíráme příklady z maturit.

Na škole je nová skupina, která se jmenuje Arabská akce. Jaký je váš názor na tuto skupinu?

Já jsem v podstatě ráda, že ta aktivita vznikla. Vždycky je dobré, když

žáci chtějí něco dělat. Ale je lepší, když skupina předvede svoji aktivitu, a ne aby kolem toho byl dopředu humbuk, že všechno bude jinak. Ta skupina má chuť organizovat a zvát hosty do školy, což už dělali mnozí žáci předtím. A nedělali to tak, že nejdříve někoho pozvali a všechny ostatní postavili před hotovou věc. Trochu je problém s besedami na politická témata. Do školy nelze místo vyučování zvát politiky, kteří propagují např. činnost politické strany. Je nutné se vždy dopředu domluvit.

Plánuje se rekonstrukce toalet ve škole?

Myslíte žákovských? V dohledné době ne. Teď nám tedy protekly všechny toalety, proto se rekonstruovaly stropy. A vám se toalety nelíbí? Je pravda, že při větším vytížení, např. o přestávkách, postupně přestávají splachovat. Rekonstrukce se dělala někdy před patnácti, možná dvaceti lety. Ono ovšem vyzískat peníze na plošné rekonstrukce není úplně jednoduché. Tak já řeknu panu školníkovi, ať se na to podívá, jestli tam není nějaká jiná závada.

Máme otázku na momentální změny ve školní jídelně. Zmizela mikrovlnka a žáci si už nesmí do jídelny sednout ani s vlastním jídlem.

Tam nastalo několik problémů. Zaprvé zmizely desítky příborů. To znamená celý komplet – lžíce, vidlička, nůž. V září se koupilo 204 příborů a sto jich zmizelo. To jsou takové záhady školní jídelny. Další problém je, že studenti používají mikrovlnku a čekají, že ji za ně budou uklízet

zaměstnanci kuchyně. Ale oni na to nemají kapacitu. Tam stále chybí jedna kuchařka a jedna uklízečka. A proto vedoucí kuchyně rozhodla, že tam mikrovlnka nebude. Navíc

500000 korun, protože na škole je kolem 600 žáků, ale když jsou sourozenci, tak jeden platí méně. Funguje to tak, že rodiče vždy v dubnu předchozího roku odhlasují, kolik se bude od žáků

předmětové komise a další skupiny ve škole předloží požadavky, co by chtěly zaplatit. A rodiče v SPGA sami rozhodují, jak přerozdělí peníze. Většinou chtějí, aby jedna věc byla trochu větší. Letos rodiče rozhodli, že by se podpořila tělesná výchova a koupilo se nové vybavení do posilovny.

Třeba na projekt Gaia se dá 10000 korun. Je třeba půlkou zaplatit řidiče autobusu, druhou půlku platí Gymnázium Botičská, a pak někoho, kdo tzv. předjede tu destinaci, prozkoumá a nasmlouvá ubytování, zjistí, jestli jsou trasy za tři dny schůdné atd.

A ještě je to tak, že rodiče si zvolí takzvanou kontrolní komisi, která kontroluje každý doklad a jestli je čerpání peněz oprávněné. Se vším hospodaří sami rodiče. Ovšem rodiče to dělají zdarma a dobrovolně, takže není možné, aby některý z nich se-

Musíme více investovat do toho, aby se žáci učili to, co chtějí dělat, a nepreferovat to, co dělat nechtějí a nebudou v tom dobří.

my jsme se jako škola přihlásili do programu dietního stravování a dostáváme díky tomu příplatek a za ten příplatek kuchařka vaří dietu každému žákovi, který si donese potvrzení od doktora. Takže za státní peníze se vaří dieta každému, kdo ji potřebuje. Tím pádem není důvod, proč by tam ta mikrovlnka měla být. Dále v té jídelně musí být jen určitý počet žáků z bezpečnostních důvodů, a proto kuchyň nechce, aby tam byl někdo navíc. Ve školním řádu je to desítky let, že do jídelny může pouze ten, kdo se tam stravuje. Ono to vždycky vypadá jinak z pohledu studentů, a když nevíte celý kontext, vznikají pak nedorozumění.

Ještě k těm nedorozuměním, já bych se chtěl zeptat, jestli se plánuje nějak v uvozovkách zprůhlednit SPGA. Kam jdou ty peníze?

Ale vždyť je to na webu. Když se podíváte na školní stránky, tam je SPGA. Vždy je tam uveden rozpočet a čerpání.

Řádově se vybere něco kolem

vybírat. Z ročního rozpočtu jde asi 60 - 70000 korun na maturity, protože se musí pronajmout Betlémská kaple. To je moc hezká akce, uvidíte, až to sami zažijete. Pak se platí občerstvení pro maturanty, odměny. Z každé třídy je vždy oceněno pět žáků, ne

Ve síředisku kosmických letů v USA

za prospěch, ale za různé mimoškolní aktivity, a to je třeba 15000. Dále

děl ve škole a vyplácel účtenky, proto jim s tím pomáhá paní Mičková, která

viduje účtenky. Je přesně rozepsáno, kolik jde na knihy, na projekty. Pak jsou ještě další akce, jako např. atletické dny nebo setkání s úspěšnými studenty, kteří dostávají odměny. A teď bylo výročí, takže rodiče připláceli na pronájem sálu nebo přispěli na zahradní slavnost. Loni se například kupovali roboti (stavebnice). A tyto pomůcky pak používá každý.

Vše je veřejné na webu a rodiče to ví, proč se jich tedy studenti nezeptají? Každý rok posíláme rodičům rozpočet, který rada schválí. Každá rodina má zaevidovaný email v bakalářích, kam se posílá jednak návrh a pak schválení.

Jaká je vaše nejhorší vzpomínka na Arabskou?

To je velmi těžká otázka. K nejhorším chvílím ve škole patří, když máte žáka a víte, že už mu nemůžete pomoci a on z té školy musí odejít z různých důvodů. Já si vzpomínám na žáka, který měl diagnostikovanou schizofrenii. Ve volném čase požíval marihuanu, a zdravotní postižení se rozjelo. Já jsem pak byla pozvána coby ředitelka do ústavu, kde se léčil. Jeho paní doktorka chtěla, aby se vrátil k nám do školy, protože vždy, když se ho zeptali, co by chtěl dělat, odpověděl, že chce zpátky na Arabskou, že je to jeho cíl. Paní doktorka si myslela, že se návratem do školy vyléčí. On k nám pak chodil, ale po čase se zase vrátil do té léčebny. On se totiž naučil, že když řekne, že chce na Arabskou, že ho potom pustí. A to bylo tenkrát velmi smutné.

Jaká je vaše nejkrásnější vzpomín-

ka na Arabskou?

To je také velmi těžká otázka. V každém období něco je. Mé nejkrásnější vzpomínky jsou ty, když se žákům něco podaří. Zrovna nedávno jsem byla v Brně s žákem, který dostal Českou hlavičku. A mně to připadá úžasné. A asi vůbec největší zážitek pro mě byl, když v roce 1995 byla naše škola vybrána, aby se jako první v republice zúčastnila studijního pobytu, dva žáci a jeden učitel, ve středisku kosmických letů v Americe. To bylo něco neuvěřitelného.

Jak si představujete naše gymnázium do budoucna?

Tam velmi závisí na vnějších okolnostech. Teď bude nové zastupitelstvo a bude nový radní pro školství. A pak záleží na vývoji společnosti, jaké obory budou důležité. Ale myslím si, že Arabská bude nadále čtyřleté gymnázium, to už by nebylo možné změnit. Dále bude převládat takový trend, kdy se všichni učí základní učivo a k tomu by měla být větší volitelnost. Teď se zavede větší počet volitelných předmětů. A musíme více investovat do toho, aby se žáci učili to, co chtějí dělat, a nepreferovat to, co dělat nechtějí a nebudou v tom dobří.

Děkujeme za váš čas.

**Štěpánka Menšíková,
Michal Konopásek 3. D**

Slavní, kteří vystudovali Arabskou

RADIM SMETKA (* 1988) – politik, místopředseda Strany svobodných občanů

KATEŘINA ŠTECHOVÁ (* 1973) – lékařka, vedoucí Laboratoře autoimunitních onemocnění

MARKÉTA MARVANOVÁ (* 1995) – extrémní sportovkyně, bikerka

JOSEF VYMAZAL (* 1962) – neurolog, radiolog

JOSEF BEŠÍK (* 1973) – kardiochirurg, vysokoškolský pedagog

ROBIN KRÁL (* 1981) – spisovatel, textař

PETR KULHÁNEK (* 1959) – teoretický fyzik, popularizátor astrofyziky a astronomie

VLADIMÍR BENEŠ (* 1953) – neurochirurg, přednosta Neurochirurgické kliniky ÚVN Praha

NAĎA PROFANTOVÁ (* 1962) – historička, archeoložka

MILAN PODOBSKÝ (* 1966) – redaktor časopisu Sorry, spisovatel, publicista

MARTINA TRCHOVÁ (* 1983) – zpěvačka, skladatelka, textařka

KLÁRA VYTISKOVÁ (* 1985) – zpěvačka, moderátorka, porotkyně 4. řady Super Star

Epigramy

VÁNOČNÍ (NE)ČAS

Na sněhu i na ledě,
ať je mráz či tání,
miluju ty svátky
nesplněných přání.

David Malaták,
Lukáš Tobolka 1. A

VÁNOČNÍ ČAS

Jak dlouho ještě slavit budem
vítězství konzumu nad rozumem?

Jan Víttek,
Lukáš Stibor 1. A

NÁKUPNÍ HOREČKA

Dárek za každou cenu
neudělá radost tobě
ani obdarovanému.

Eliška Šteflová,
Marie Nováková 1. C

JEŽÍŠEK?

U nás nosí dárky Ježíšek,
cestu na saních si brousí,
leze komínem, červený nosí obleček,
taky dost přibral a narostly mu vousy.

Katka Mathauserová,
Anna Štěpánková 1. A

DOVOLENÁ

Na Krym chtěj dnes všichni jet,
to přece každý zná.
Proč neposlat dítě hned,
když tu možnost rodič má.

Problém však nastává,
když chce dítě zpět.
Rodič se pak obává,
že by moh' jít do chládku posedět.

Martin Staněk,
Vojta Lorenz 1. C

ROZHOVOR

Ptá se synek máti:
„Jak členy vlády zabavití?“
„Hamáčkoví Hamé musíš dáti,
Babiše k Moravci dostati.“

Matyáš H. Hatcher 1. A

NÁPOVĚDY: PLACHIE, OJA, RAE, ROS, OBATU, ERUKA, EINIAN	TRANSAKCE	1. DÍL TAJENKY	NEJLEPŠÍ LIDÉ	ANGLICKÝ DEVĚT	PŘÍTOK ŘEKY KAMY	PROFESNÍ ŽIVOTOPIS	KŘESTNÍ WALESKÉ JMÉNO			RUMUNSKÉ RAGU Z RYBY	HUDEBNÍ SOUBOR
JEDNODĚLOŽNÁ ROSTLINA Z ČELEDI LIPNICOVITĚ								ČAROVÝ KÓD	DRUH KULOMETU		
POZŮSTATKY SVĚTCŮ									POPĚVEK		
									PŮVODNÍ OBYVATELÉ OKLAHOMY		
BŮH SEVERSKÉ MYTOLOGIE					KŘESTNÍ JMÉNO FOGLAROVSKÉ POSTAVY FARELLA	NALEJ VODU PO KAPKÁCH					
						VYJADŘOVÁNÍ SE VÝRAZEM TVÁŘE					
PŘEDURČENOST											
EVROPSKÁ KOSMICKÁ AGENTURA				ŘECKÉ MĚSTO				SOUTĚŽ V LEDNÍM HOKEJI			
				STROJE MĚNÍCI POHYBOVOU ENERGIÍ V ELEKTRICKOU				JEDNOTKA OBSAHU SLOVENSKY			
OSOBNÍ ZÁJMENO			3. DÍL TAJENKY								
			ZNAČKA HEKTARU								
	ANGLICKÝ ČLEŇ				ŘÍMSKÁ 1		VESNICE V ESTONSKU				KŘESTNÍ JMÉNO BASNIKA HEANEYE
					ANGLICKY IRONIE		DAŇOVÝ ODHADCE				
		KAMARÁDKA PIPI DLOUHÉ PUNČOCHY						4. DÍL TAJENKY	LISTINA OZNAČENÁ PEČETÍ	PŘEDLOŽKA	
		ZNAČKA ČESKÝCH CIVILNÍCH LETADEL								NAŘÍKAT	
	SYMBOL PRO AMINOKYSELINU PYROLYSINU		ANGLICKY VYMAZATELNÝ								
	MÍSTO V ŘECE		PŘEDLOŽKA								
MÁLEM						ROD BYLINY ROKETY SETĚ					
ŘÍMSKÁ 50		OBYVATEL DÁNSKA				VÝROBEK Z MASA					
		2. DÍL TAJENKY									
HUJNÍK			UKAZOVACÍ ZÁJMENO			OBLAST V ÍRÁNU					
			JEZERO V POLSKU			HOROR OD STEPHENA KINGA					
PSACÍ POTŘEBA					SVAZEK ROSTLIN				PÍŠMENO L	19. PÍŠMENO LATÍNSKÉ ABECEDY	
					ZINEK					AUTONOMNÍ OBLAST	
	PRVNÍ SLOVO Z NÁZVU DÍLA FRANTIŠKA HALASE						PAPOUŠEK NESTOR...				
							ZKRATKA JEDNOTKY DÉLKY				
		POTOMEK MUŽSKÉHO POHLAVÍ				NEMNOHO					

Veronika Vondrová, 3. D

ŘEKLO SE NA ARABSKÉ

PROFESORKA: „Jestli to nebude úplně dokonalý, tak ti utrhnu hlavu a vyhodím ji z okna.“

PROFESOR: „Který obojživelník nejlépe slyší?“

ŽÁK: „Hmm...jeseteři!“

PROFESOR: „Jeseteři že jsou obojživelníci?“

ŽÁK: „A jo! To jsou plazi vlastně.“

PROFESOR (*kreslí rejnoka*): „Tak, co jsem ti sem teď nakreslil?“

ŽÁK: „Co to je? To je nějaký patvar! Latimérie podivná?“

PROFESOR: „To určitě ne. Vždyť se teď učíme o parybách!“

ŽÁK: „Aha. Takže mlok?“

PROFESORKA: „Tak elektrofil má rád elektrony, nukleofil má rád protony, pedofil má rád...znáte to, ne?“

PROFESORKA: „Víte, jak se říká, že člověk chodí spát tak pozdě a vstává tak brzo, že se ráno potkává ve dveřích? Tak přesně tohle praktikuju už celkem dlouho. Doháním to kafem a už jen očekávám infarkt.“

ŽÁK (*vyvolán k tabuli*):

„No... tak já vám asi nic neřeknu.“

PROFESORKA: „Tak mi to třeba napišeš.“

Kluci jedí v hodině čokoládu. Paní profesorka je zahlédne.

PROFESORKA: „Ale no tak, kluci!“

KLUCI (*ze srandy*): „Co? Chcete taky?“

PROFESORKA: „No jasně!“ (*Bere si čokoládu*)

PROFESORKA: „Já zajdu pro test.“

ŽÁK: „Cože? Jakej protest?“

ARABSKÉ SUDOKU

1					2			
8						5		
		3			1	8		
		7		2	3			
				5		1	4	6
	4			9		2		
		2	9				1	
	5					6		3
7			8	3			2	

1			5	9	7			2
		6						
5					3	8		4
7	1		2			5		9
	2		8					
					4		1	7
6		9						5
				2		6	7	
2			6					

Veronika Vondrová, 3. D